

feest

vvhm

verhalenbundel

Om niet te vergeten!

Vrienden^{10 jaar}
van het Maasziekenhuis

feest

vvhm
verhalenbundel

Over zorg in ons ziekenhuis *Nieuwden*^{10 jaar}
van Maastrichtziekenhuis

Over zorg in ons ziekenhuis *Nieuwden*^{10 jaar}
van Maastrichtziekenhuis

Over zorg in ons ziekenhuis *Nieuwden*^{10 jaar}
van Maastrichtziekenhuis

Over zorg in ons ziekenhuis *Nieuwden*^{10 jaar}
van Maastrichtziekenhuis

Berry Groot (64) is medisch pedagoog en
zorgverlener bij Maastrichtziekenhuis *Nieuwden*^{10 jaar}
van Maastrichtziekenhuis

Over zorg in ons ziekenhuis *Nieuwden*^{10 jaar}
van Maastrichtziekenhuis

Over zorg in ons ziekenhuis *Nieuwden*^{10 jaar}
van Maastrichtziekenhuis

Over zorg in ons ziekenhuis *Nieuwden*^{10 jaar}
van Maastrichtziekenhuis

Intro

Beste lezer,

Waardevolle verhalen over projecten die de Vrienden van het Maasziekenhuis mede mogelijk maakten, daar gingen we naar op zoek bij ons tienjarig jubileum in 2021. Deze verhalen vonden we. Stuk voor stuk prachtige ervaringen die we deelden op onze social mediakanalen en website. Maar dat was niet genoeg, deze verhalen zijn te mooi om het daarbij te laten. We bundelden ze in dit boekje, zodat nóg meer mensen kunnen lezen hoe prachtig de projecten van de Vrienden van het Maasziekenhuis zijn. Dankzij onze donateurs en ambassadeurs komen al deze projecten tot stand. Zo maken we het Maasziekenhuis nog leefbaarder, aangenamer, sfeervoller en aantrekkelijker voor patiënten, familieleden én medewerkers.

De komende jaren gaan we door met het maken van prachtige, waardevolle verhalen over ons zieken(t)huis.

Leest u mee?

De Vrienden van het Maasziekenhuis

Mijn verhaal

10

10

10

Over zorg in ons ziekenhuis

Vrienden^{10 jaar}
van het Maasziekenhuis

Een agressieve tumor, en dan?

Dinsdag 25 september 2018, een dag die de Groningse Mieke Thijssen (40) nooit meer zal vergeten. Een donkere dag waarop deze moeder van drie opgroeiende kinderen de diagnose borstkanker kreeg. Een behandelingstraject in het Boxmeerse Maasziekenhuis Pantein volgde.

Mieke: “In het weekend daarvoor voelde ik een harde schijf in mijn linker borst. Eigenlijk wist ik direct, dit is niet goed, maar met goede hoop -misschien is het een cyste- ging ik maandag meteen naar de huisarts. Hij stuurde me direct door naar het Maasziekenhuis.

Dinsdagochtend kreeg ik direct de nodige onderzoeken op de mammapoli. Dankzij sneldiagnostiek volgde diezelfde middag al de diagnose. Borstkanker. Ik schoot eigenlijk meteen in de actie-stand. Wat moet er gebeuren, wat gaan we doen? Voor mijn gevoel stapte ik een achtbaankarretje in, kreeg een gordel om en werd afgeschoten. Ik wist niet wat er op me af zou komen en hoe vaak ik over de kop zou gaan.

Geen tijd te verliezen

Meer onderzoeken volgden. Een agressieve tumor bleek bezit te hebben genomen van mijn linkerborst. Vol gas volgden de behandelingen, ik had geen tijd te verliezen. Bij elk gesprek met mijn oncoloog, dokter Scholtes, en chirurg, dokter Berlage, zat één van de drie mammacare-verpleegkundigen naast mij. Zij maakte een verslag van het gesprek. Dat was fijn, het gaf me de mogelijkheid terug te lezen wat er gezegd was. De uitleg over wat me te wachten stond was duidelijk, er was rust en tijd voor me. Veel keuze was er niet, er moest heel veel gebeuren. Ik voelde me overgeleverd, niets was meer normaal. Ik probeerde grip te houden, het zelf te regisseren, dat gaf een soort van houvast en controle. Daar was gelukkig ruimte voor. Aan de second opinion om mij een stukje extra zekerheid te geven werd vanzelfsprekend meegewerkt.

Vertrouwen in mijn lichaam

De eerste chemo kreeg ik bijna meteen na de diagnose. Het was even afwachten hoe mijn lijf erop zou reageren. Je hoort wel eens dat kankerpatiënten het vertrouwen in hun lichaam kwijt raken, ik heb altijd het vertrouwen gehad dat het mijne dit aan zou kunnen en op zou lossen. Er volgde nog zeven chemo-behandelingen, om de drie weken. De eerste dagen na elke chemotherapie was ik goed ziek. Het klinkt misschien raar, maar ondanks dat heb ik het nooit veeleend gevonden om naar het ziekenhuis te gaan. Natuurlijk was het een ellende om dit te moeten ondergaan, maar ik kon er altijd mezelf zijn. Het voelde vertrouwd. Dat is het fijne van een streekziekenhuis, ik kende snel de mensen. Altijd kwam één van de verpleegkundigen even een praatje maken. Ze lopen echt het vuur uit de sloffen en toch gaven ze mij altijd het gevoel tijd voor me te hebben.

Korte lijnen en app: een gerust gevoel

Tussen de behandelingen door probeerde ik zo goed mogelijk voor mijn lichaam te zorgen. De actie-stand is altijd gebleven, doelgericht bleef ik met de situatie omgaan. Wandelen en zelfs tennissen, geen les miste ik, gaf me energie. Voor de kinderen zorgen, het huishouden

doen, zo goed mogelijk probeerde ik met grote steun van mijn moeder, mijn aandeel te leveren. Het rusten, het ziek zijn, deed ik vooral in 'eigen' tijd. Wanneer er problemen waren tussen de behandelingen door gebruikte ik een speciale app, waarin ik vragen stelde aan de mammacare-verpleegkundigen of oncoloog. Bellen kon ook altijd, de lijnen waren kort dat gaf me een gerust gevoel.

Alles voor niets geweest?

Slecht nieuws volgde na de controlescan. De tumor leek niet gereageerd te hebben op de behandelingen, alles leek voor niets geweest. Een flinke tegenvaller, maar ik dacht direct;

oké, wat nu? Hier kom ik doorheen! Gelukkig bleek bij nadere controle dat de tumor toch wat versplinterd was, dus het zag er niet zo slecht uit als in eerste instantie gedacht werd. Wel zorgden mijn behandelaars ervoor dat de

geplande operatie in het Maasziekenhuis, om het overgebleven tumorweefsel te verwijderen, naar voren werd gehaald. Ik weet nog dat ik wakker werd uit de narcose en een bekende verpleegkundige aan mijn bed zag staan. Dat voelde zo fijn en vertrouwd, dat deed me goed.

Heart Pillow van de Vrienden

Direct na de operatie kreeg ik een Heart Pillow, een hartvormig kussentje gemaakt door een vrijwilligster met financiële ondersteuning voor de materialen van stichting Vrienden van het Maasziekenhuis. Ik heb er maanden mee geslapen. Je mist toch wat bij het liggen, dat kussen vult het op zodat je toch op een natuurlijke manier en zonder pijn kunt liggen. Deze Heart Pillow bood mij steun, letterlijk en figuurlijk, vlak nadat ik iets heb moeten afgeven.

Leven weer oppakken

Na mijn operatie volgden bestralingen en immunotherapie, gericht op het afweersysteem.

Tussen de behandelingen door pakte ik mijn leven weer op. Het was daarom fijn dat mijn behandeling in het Maasziekenhuis in Boxmeer kon, lekker dichtbij. Vier weken lang ben ik elke werkdag bestraald. Op 14 januari 2020 was mijn laatste immunotherapiebehandeling. Toen stond het achtbaanrampje stil en kon ik eindelijk uitstappen. Mijn lichaam herstelde en in mijn agenda stonden geen ziekenhuisafspraken meer. Toen kwam het moment om alles te verwerken. Nu heb ik elk half jaar een controle, met gelukkig telkens goede berichten. Ik ben 'schoon'. Ook al was het een ellendige periode, altijd voelde ik me op mijn gemak in het ziekenhuis. De artsen en de verpleegkundigen waren geweldig. Hun namen zal ik misschien vergeten, maar het gevoel dat zij me gaven in die zware tijd vergeet ik nooit."

Mijn verhaal

Over zorg in ons ziekenhuis

Vrienden^{10 jaar}
van het Maasziekenhuis

In 2018 begon Joyce van der Duijn als leerling te werken op de Intensive Care van Maasziekenhuis Pantein. Met goed en wel haar diploma op zak viel zij direct in de eerste coronagolf. Een periode met moeilijke momenten maar ook van betrokkenheid en verbondenheid waar ze met trots op terugkijkt nu de zorg weer regulier is.

Joyce: "Ik ben een mensen-mens. Communiceer met patiënten, familieleden en het bieden van intensieve acute zorg aan ernstige zieke patiënten vind ik het leukste aan mijn vak als IC-verpleegkundige. Natuurlijk was corona alles behalve welkom, maar toch kijk ik met trots en een voldaan gevoel terug op mijn eerste jaar als IC-verpleegkundige. Dit is wat ik wil, dit werk maakt mij gelukkig en blij. En natuurlijk, soms was het gewoon ook echt moeilijk, vooral door COVID-19.

Onvoorspelbaar virus

Het moeilijkste vond ik de onzekerheid die COVID-19 met zich mee brengt. De ernstig zieke patiënten die me aankijken en vragen: "Komt

het allemaal goed? Word ik weer wakker? Zorg je dat ik beter word zuster?" Vragen die worden gesteld vlak voordat we ze intuberen, aan de beademingsmachine leggen en alles overnemen. Het zijn woorden die me ontzettend raken. Zelf krijg ik tranen in mijn ogen omdat ik het gewoon niet kan beloven, al wil ik dit zo graag.

Werken op de Intensive Care

Niet alle patiënten worden bij ons in slaap gebracht om alle functies van het lichaam over te nemen. Wanneer de patiënt geen beademing nodig heeft maar wel veel zuurstof of na een (on) geplande operatie komen ze ook op de intensive care. Angstige ogen die je aankijken en het verdriet van de patiënt en familie, het raakt mij en mijn team. Fantastische specialisten, fysiotherapeuten, diëtistes, mijn collega-verpleegkundigen, noem maar op, met z'n allen hebben

we één taak op zo'n moment. Dat gevoel, dat we het samen doen, dat is fantastisch. Aan één blik hebben we genoeg. We zijn goed op elkaar ingespeeld.

Zien als persoon, niet de zuster in pak

Alles wat in onze macht ligt hebben we gedaan om de periode rondom COVID-19 goed door te komen. In volledig beschermde kleding deden we ons werk, wat ons vrijwel onherkenbaar maakte. We maakten daarom naamkaartjes met foto zodat de patiënten ons zouden blijven zien als een persoon, niet als die zuster in een pak. Ik vond het erg moeilijk dat de patiënt geen familielid kon ontvangen. Zoals iedereen weet is niks belangrijker en fijner dan dat belangrijke personen in je omgeving aanwezig zijn op dit soort momenten om je te steunen. Dat dit niet kon raakte mij heel erg. Inmiddels zijn deze regels aangepast en kan de patiënt gelukkig wel bezoek ontvangen binnen een bepaalde tijd en niet te lang. Mits het bezoek zich aan de maatregelen en voorschriften houdt.

Persoonlijke band

Ik weet het voorval nog heel goed tijdens de nachtdienst. Mijnheer keek mij aan, hij was bang, ademde heel snel en het zuurstofgehalte was laag. Doodmoe was hij en het lichaam had het

heel zwaar. Ik ging het gesprek met hem aan, dat hij veel zuurstof nodig had om het zuurstofgehalte op peil te krijgen. Mijnheer zelf vond het redelijk gaan, gek genoeg voelen patiënten met corona zichzelf vaak niet benauwd terwijl het zuurstofgehalte op dat moment juist wel heel laag is. Ik sprak met hem over zijn thuissituatie. Hij was nog niet zo oud en stond positief in het leven, lieve partner, kinderen en kleinkinderen waar hij zo ontzettend trots op was en voor wilde vechten. Dat deed hij. Het gesprek dat ik met hem had was fijn. Veel en lang heb ik voor deze mijnheer gezorgd, dat schept een band. Iets wat me ook erg raakt is als een patiënt overgeplaatst moet worden naar een ander ziekenhuis. Ziekenhuizen helpen elkaar om de patiënten goed te

verdelen. En eerlijk is eerlijk, vaak bel ik dan nog naar het collega-ziekenhuis om te vragen hoe het met de patiënt gaat.

Hart onder de riem van de Vrienden

Tijdens de coronacrisis werden we door de Vrienden van het Maasziekenhuis verrast met mooie geprojecteerde boodschappen op ons ziekenhuis. Er stond bijvoorbeeld een bericht dat we helden zijn. Ik zie mezelf niet als held, ik doe gewoon mijn werk, maar zo'n hart onder de riem deed echt goed. De Vrienden hebben al zoveel projecten gerealiseerd waar we blij mee zijn. Binnen het ziekenhuis is bijvoorbeeld de sluisdeur van de corona-afdeling beschilderd.

En op onze afdeling, IC/CCU (Intensive Care/ Coronary Care Unit, dit is een hartbewakingsafdeling) maken onze patiënten regelmatig gebruik van relax-stoelen die door de Vrienden zijn gefinancierd.

Trots, passie en genieten

Ik ben echt trots op mijn team. We hebben een goede mix van collega's in het team waarbij we elkaar goed aanvullen. Heeft er eens iemand minder energie, dan pepen we elkaar wel weer op. Ik heb veel gezien, en veel geleerd de afgelopen periode. Ook heb ik een persoonlijke ontwikkeling doorgemaakt. Je gaat anders tegen het leven aankijken, ik kan genieten van kleine dingen. Mijn werk is mijn passie!”

Mijn verhaal

Over zorg in ons ziekenhuis

Vrienden^{10 jaar}
van het Maasziekenhuis

Een helpende hand

“Was ik er maar tien jaar eerder mee begonnen!” Zo begint Annie Verstraaten-Ermers (77) uit Sambeek te vertellen over haar vrijwilligerswerk in het Maasziekenhuis Pantein. In 1998 kwam deze oud-verzorgende via haar man Piet in aanraking met vrijwilligerswerk in het Maasziekenhuis.

Annie: “In eerste instantie vermaakte ik patiënten in de huiskamers met spellen doen, koken en bakken. Later bezocht ik patiënten aan bed. Toen zes jaar geleden werd gestart met het geven van handmassages door vrijwilligers aan patiënten was ik meteen enthousiast en meldde me aan. Een hele dag kregen we een cursus over de technieken van de handmassage. Met een fles olie onder de arm ging ik naar huis om te oefenen. Eerst gaf ik alleen handmassages, later werden ook de voetmassages geïntroduceerd.

Lijfelijk contact schept een band

Minimaal twee keer per week ben ik van 9.00 tot 12.00 uur in het ziekenhuis om te masseren. Herkenbaar aan mijn lichtblauwe jas voorzien

van badge met mijn naam en functie ga ik -na overleg met verpleegkundigen en de afdelingssecretaresse- aan de slag. Ik kan zoveel bijzondere verhalen vertellen. Het lijfelijk contact met mensen schept al snel een band. Zo werd ik gevraagd een terminale man te masseren. Hij lag in elkaar gedoken van de pijn, zijn lichaam was helemaal gespannen. Na de massage lag hij heerlijk ontspannen in bed. Dat geeft zoveel voldoening. Ook kwam ik bij een dementerende dame die niet wilde eten. Terwijl ik haar handen masseerde ontspande ze. De verpleegkundige gaf haar ondertussen pap, voordat we er erg in hadden had ze het op.

De massages kunnen ook helpen bij de behandeling. Als een patiënt moeilijk te prikken is word ik gevraagd een handmassage te geven, de doorbloeding in de aderen wordt beter,

zodat het prikken later vanzelf gaat. Voetmassages zorgden er al meerdere keren voor dat een patiënt het lukte weer op de been te komen.

Een ander verhaal dat ik nooit zal vergeten was van een terminale patiënt die in Indië had gediend. Nooit had hij gesproken over zijn ervaringen daar. Toen ik bij hem ging zitten om een massage te geven zei hij dat hij één keer in zijn leven toch dit verhaal wilde vertellen, of hij dat aan mij mocht doen. Dat was heel speciaal en zal ik mijn hele leven niet vergeten. Ik voel me dan zo bevoorrecht. Maar natuurlijk kunnen ontmoetingen ook aangrijpend zijn. Gelukkig kan ik dan mijn ei kwijt bij de verpleegkundigen of mijn collega-vrijwilligers.”

Welcome afleiding

Met pijn in haar zijstreek werd Mieny Beckers (76) uit Oploo opgenomen in het Maasziekenhuis. Mieny: “Ik onderging een galblaasoperatie. Het herstellen van de operatie viel tegen. Ik was erg ziek, was misselijk en had pijn. Alleen op een kamer telde ik de uren. Op een gegeven moment stond Annie aan mijn bed met de vraag of ik zin had in een massage van mijn handen en voeten. Dat wilde ik wel eens proberen! Direct was het heel fijn, niet alleen de massage zorgde ervoor dat ik genoot en de pijn vergat, maar ook het gezellige praatje met de masseuse bezorgde me een welkome afleiding. In de zeven dagen dat ik in het Maasziekenhuis lag, ben ik drie keer gemasseerd. Alle vrijwilligsters waren gezellige, hartelijke dames en masseerden zowel mijn handen als voeten fantastisch. Het gaf me, naast dat het ontspannen was, een fijn en goed gevoel.”

Naar huis toe zweven

Annie: “Elke keer als ik naar Sambeek fiets denk ik, wie ben ik dat ik dit mag? Vaak zweef ik naar huis, omdat ik weer heel veel mensen blij heb kunnen maken met een massage. Wanneer we vrijwilligersbijeenkomsten hebben, hoor ik dat ook terug van hen, we kennen alleen maar positieve verhalen. De vraag wat de massage kost, horen we dagelijks. Wat is het fijn als je dan kunt zeggen; niets, deze is gratis! Cadeau van de Vrienden van het Maasziekenhuis!”

Mooi gebaar in tijden van pijn en ziekte

Hand- en voetmassages zorgen voor verlichting, stellen patiënten op hun gemak, geven energie en ontspanning. Het is een laagdrempelige vorm van massage en een mooi gebaar dat voor mensen zo belangrijk kan zijn in tijden van pijn en ziekte. De massages zijn gratis voor de patiënten, de kosten van de benodigde massageolie worden door de Vrienden van het Maasziekenhuis vergoed. Zo'n twintig vrijwilligers zijn vijf dagen per week, zowel overdag als in de avonden bezig met het geven hand- en voetmassages, op alle afdelingen van het ziekenhuis. De masseuses hebben een mandje gevuld met verschillende soorten olie, zodat patiënten hun favoriete geur kunnen kiezen. Ook aan longpatiënten is gedacht, voor hen is er olie zonder sterke geur.

Mijn verhaal

Over zorg in ons ziekenhuis

Vrienden^{10 jaar}
van het Maasziekenhuis

Ik werd ineens patiënt op mijn eigen afdeling

Als verpleegkundige op afdeling Oncologie van Maasziekenhuis Pantain wilde Anneke van Elen (61) uit Sint Hubert vooral veel betekenen voor haar patiënten. Toen ze zelf op haar eigen afdeling belandde met borstkanker was dat heftig. Maar ze had geen betere verzorging kunnen treffen. Na veertig dienstjaren heeft Anneke haar uniform aan de wilgen gehangen, maar ze is nog wekelijks als vrijwilligster betrokken op de afdeling Oncologie.

Anneke: "Met ontzettend veel liefde en plezier heb ik mijn werk als verpleegkundige gedaan. In 1978 startte ik als leerling-verpleegkundige bij het Maasziekenhuis. In de beginjaren werkte ik op de Klasse-afdeling waar toentertijd particulier verzekerde patiënten lagen met een diversiteit aan ziektebeelden. Hier heb ik veel ervaring opgedaan. Toen deze afdeling werd gesloten ging ik via Short Stay naar Oncologie. Tien jaar lang kon ik op deze afdeling echt iets voor de

mensen betekenen. Door hen verzorging en begeleiding te bieden tijdens de mooiste, maar ook op de slechtste momenten in hun leven. Als verpleegkundige ben je op die cruciale momenten in iemands leven heel waardevol, dat gaf echt inhoud aan mijn werk.

En toen voelde ik pijn

Vlak voor het Hemelvaartweekend in 2015 voelde ik pijn in mijn linkerborst. Mijn man Ton drong erop aan direct de volgende dag op mijn werk een collega te laten kijken. Het voelde letterlijk en figuurlijk niet goed. Alle hulptroepen werden direct ingeschakeld. Dankzij eendagsdiagnostiek kreeg ik diezelfde dag de uitslag van de onderzoeken: borstkanker. Het was net een hele nare droom. Ik vond het ook zo erg voor mijn man en onze zoon en dochter. Door mijn hoofd speelde dat het slecht zou kunnen aflopen, op mijn werk had ik al veel van die

scenario's gezien. Ik was met de dood bezig, je eigen sterfelijkheid komt in beeld, maar de behandeling was curatief, gericht op genezing. Met de start van de chemotherapie werd ik ineens patiënt op mijn eigen afdeling en zorgden mijn lieve collega's voor mij. We waren altijd al een hecht team en halen het beste in elkaar naar boven. Als een van ons het moeilijk heeft zijn we er voor elkaar. Nu ervaarde ik ook hoe het is om door hen verzorgd te worden. Zij stonden op dat moment niet alleen als collega maar ook als professional letterlijk dag en nacht voor mij, mijn man en kinderen met raad en daad klaar. Elke keer als ik op de afdeling kwam voor een nieuwe chemokuur hadden de lieverds weer een

cadeautje voor me klaarliggen. Hoe moeilijk en emotioneel zwaar moet het ook voor hen zijn

geweest! Mede door de niet-aflatende steun van al mijn collega's, mijn man, kinderen, familie, vrienden en buurtgenoten werd het ziekteproces voor mij een stuk draaglijker.

Look Good, Feel Better

Waar ik nog steeds emotioneel van kan worden is het feit hoeveel ik tijdens mijn ziekteproces heb gehad aan de projecten van de Vrienden van het Maasziekenhuis. Vooral het 'Look Good Feel Better' project gesponsord door de Vrienden, sprong er voor mij uit. Door de chemo was ik misselijk, kaal, had geen wimpers en wenkbrauwen en mijn gezicht was grauw. Tijdens de chemokuren voelde ik me echt op mijn lelijkst. Een vrijwillige beauty professional maakte me op en gaf tips hoe ik mijn huid kon verzorgen. Met een mooie pruik op zag ik de oude Anneke weer terug in de spiegel. Ook denk ik dankbaar terug aan de fijne

handmassages en het mooie wolkenplafond op de uitslaapkamer. En natuurlijk de Heart Pillow, het hartvormige kussentje. Direct na de borstamputatie gebruikte ik die als bescherming van mijn wond om zwelling en oedeem tegen te gaan. Na mijn ziekenhuisopname gebruikte ik de Heart Pillow tijdens het autorijden, als bescherming tussen mijn lichaam en de autogordel. Letterlijk en figuurlijk waren deze kussentjes zo een hart onder de riem. Na de chemotherapie volgde een operatie en vervolgens vijf jaar hormoontherapie. Rustig aan begon ik weer met werken. In het begin bleef ik nog buiten de zorg voor borstankerpatiënten, omdat ik dat te confronterend vond. Na een tijdje ben ik weer teruggekeerd

als oncologieverpleegkundige. Doordat ik nu naast professional ook ervaringsdeskundige was begreep ik de patiënten nog beter als ze

zeiden wat ze voelden of dachten. Het feit dat ik ten gevolge van de chemotherapie moe bleef en me moeilijker kon concentreren, heeft me uiteindelijk doen besluiten na veertig jaar te stoppen als verpleegkundige. Eén keer per week ben ik nu als vrijwilligster werkzaam op afdeling Oncologie. Ik ondersteun hierbij mijn oud-collega's in hun werk. Dat voelt goed.

Meer gaan waarderen

Door al deze gebeurtenissen ben ik de kleine dingen in het leven nog meer gaan waarderen dan voorheen. Als verpleegkundige, patiënt én vrijwilligster heb ik gezien hoe waardevol de projecten van de Vrienden zijn. Het gaat nu goed met me, ik ben een heel dankbaar mens."

Op bezoek bij Berry

*Berry Geurts (64) is medisch
pedagogisch zorgverlener bij
Maasziekenhuis Pantein*

Berry Geurts (64) is medisch pedagogisch zorgverlener bij Maasziekenhuis Pantein. Door een 14-jarige patiënte ooit een pedagoogchelaar genoemd. Daar kon ze wel eens gelijk in hebben, want Berry tovert regelmatig een konijn uit de hoge hoed; Jopie, het huiskonijn van de kinderafdeling. Berry werkt al 45 jaar in het ziekenhuis; zij kent als geen ander de verschillende projecten van de Vrienden van het Maasziekenhuis. Zij geeft ons graag een rondleiding langs de projecten.

Virtual reality-bril

Berry: "Je kunt in hier in het Maasziekenhuis zelfs in de Python van de Efteling, dat is toch cool! Jongeren zijn geïnteresseerd in moderne techniek en gericht op de digitale wereld. Voor deze leeftijdsgroep is de virtual reality-bril het

meest geschikt. De afleiding door de bril helpt om pijn en angst naar de achtergrond te verdringen. Er lag eens een meisje dat haar been niet durfde te bewegen. Toen ze de bril op had zat ze zo in het spel dat er te zien was dat haar been alle kanten op ging. Prachtig toch."

Bankje buiten bij Spoedeisende hulp/ Huisartsenpost

Berry: "Voor iedereen die niet graag binnen wacht op zijn oproep is het bankje buiten bij de Spoedeisende hulp/Huisartsenpost een uitkomst. Dit bankje is er gekomen dankzij de wens van een patiënt. Het is sowieso altijd belangrijk goed te overleggen wat patiënten willen. Ik hoef niet te denken voor de mensen, maar te luisteren en aan te sluiten bij wat ze aangeven."

Bloem- en kerstdecoraties

Berry: “De grote kerstboom in de hal is altijd een enorme blikvanger. De aankleding brengt veel gezelligheid in ons ziekenhuis. De kerstboom in onze lounge op B & C vormt jaarlijks een uitnodigende sfeervolle achtergrond voor het maken van fotosessies, selfies, TikTok en Snapchat door onze ‘gasten’! Kijk maar eens op de Facebookpagina van Jopie konijn.”

Toilettaasje spoedopname

Berry: “Wie onverwacht in een ziekenhuis wordt opgenomen heeft vaak geen toiletpullen bij de hand. In dit toilettaasje zit alles wat nodig is voor de dagelijkse verzorging. Het is gewoon super handig dat deze toilettajes er zijn.”

Mees en Maartje

Berry: “Naar mijn weten is de levensgrote mascotte Mees het eerste grote investeringsproject van onze Vrienden van het Maasziekenhuis voor de kinderopholiekliniek, bloedafname en afdeling Kind C4 geweest. In 2015 kreeg Mees gezelschap van Maartje. Deze naam is afgeleid van het samenwerkingsverband met de Sint Maartenskliniek. Mees en Maartje zijn als een herkenbare rode, informatieve en helpende draad verweven voor de doelgroepen in onze organisatie. Je vindt ze ook terug in kleine schilderingetjes op de muur bij poliklinieken en op de kamers van afdeling Kind.”

Paaseieren actie

Berry: “Rondom de paasdagen trakteert Jopie het paaskonijn op paaseieren. Op een leuke manier worden deze verpakt. Kinderen en ouders zijn altijd blij verrast met zulke attenties. Ik vind het altijd leuk hen wat positiefs te kunnen bieden in een moeilijke tijd.”

Wachtruimte Spoedeisende Hulp

Berry: “Wachten in een ziekenhuis is soms slopend. In deze wachtruimte van de Spoedeisende Hulp wachten mensen bijvoorbeeld op uitslagen van onderzoeken. Dat kan heel spannend zijn. Het is fijn om dat in een prettige en leuk aangeklede ruimte te kunnen doen.”

Ons verhaal

Over zorg in ons ziekenhuis

Vrienden^{10 jaar}
van het Maasziekenhuis

Natuur als medicijn voor Theo Welbers

Toen Theo Welbers (75) de diagnose diabetes mellitus type 1 kreeg was dat een ingrijpende gebeurtenis. Met vallen en opstaan leerde hij leven met deze chronische ziekte. Elke ochtend een uur wandelen in de natuur doet hem hierbij zichtbaar goed.

Theo: “Veertig jaar geleden kwam ik vanwege een breuk in het Maasziekenhuis terecht. Daar werd ontdekt dat ik diabetes mellitus type 1 heb. Natuurlijk schrok ik hier flink van, maar helemaal als een verrassing kwam het niet. Ook verschillende ooms en tantes hebben diabetes, het zit in de familie. Ik moest direct beginnen met spuiten van insuline. Het moeten controleren van mijn bloedsuiker twee keer per dag en het spuiten daaropvolgend had destijds veel invloed op mijn leven. Ik werkte als monteur bij Océ, een bedrijf dat kopieermachines maakt. In mijn vrije tijd was ik actief in de maatschappij; dertig jaar ben ik voorzitter geweest van Jong Nederland in Bergen (Limburg), de plaats waar ik geboren en getogen ben. Voor die jeugd- en jongerenorganisatie heb ik me onder andere

hard gemaakt voor de komst van een clubgebouw. Daarnaast zat ik in de gemeenteraad. Als alleenstaande moest en moet ik nog steeds het huishouden draaiende houden. Kortom, het paste eigenlijk totaal niet in mijn leven, maar ik kon er niet omheen er was geen keuze. Dat was moeilijk.

Biowalk-project vanuit het Maasziekenhuis

Door de ziekte viel ik twintig kilo af, dat was flink veel. Ik kwam bij een diabetesverpleegkundige en een diëtiste terecht in het Maasziekenhuis. Stapje voor stapje leerde ik met mijn chronische ziekte omgaan en nu is het iets wat bij me hoort en heb geaccepteerd. Gelukkig is de techniek rondom hulpmiddelen bij diabetes flink vooruit gegaan. Met een app op mijn telefoon, de LibreLink app, kan ik tegenwoordig mijn glucosegehalte bepalen zonder een vingerprik. Dat vind ik ideaal.

Tijdens een gesprek met de diabetesverpleegkundige werd gevraagd of ik deel zou willen nemen aan de Biowalk. Het Biowalk-project is mogelijk gemaakt door een financiële bijdrage van stichting Vrienden van het Maasziekenhuis. Diabetespatiënten wandelen hierbij in de natuur onder begeleiding van een verpleegkundige. Ik reageerde direct positief. Mijn gezondheid staat voorop en ik hou van wandelen, heb het Pieterpad al eens gelopen en elke ochtend wandel ik een uur in de natuur.

Het Biowalk-project bestaat uit tien opeenvolgende groepswandelingen op zaterdagochtend. Ze starten twee keer per jaar. Vertrekpunten zijn wisselend in de regio. Voor de start controleert de begeleidende diabetesverpleegkundige de bloedsuikerwaarden van de ongeveer twintig deelnemers. De wandelingen hebben voor mij een dubbele werking. Ik kan met lotgenoten praten over mijn ervaringen met diabetes en tegelijkertijd de schoonheid van de streek proeven. De deskundige van het IVN die mee loopt wijst ons op de bloemenrijke weilanden, de kleurige heggen en vogelrijke struiken. Daar geniet ik van.”

Diabetesverpleegkundige Jacobien

Jacobien Driessen; diabetesverpleegkundige, Maasziekenhuis Pantein: “Dankzij een bijdrage van de Vrienden van het Maasziekenhuis lukte het me om het project Biowalk op te zetten. In 2017 startten mijn collega- diabetesverpleegkundigen, IVN (Instituut Voor Natuureducatie) -natuurgidsen en ik met de eerste wandelingen in de natuur voor diabetespatiënten. Die eerste club is na de tien wandelmomenten niet gestopt, wanneer zij op het spreekuur komen vertellen ze dat zij nog steeds regelmatig samen lopen. Dat vind ik zo mooi! Tijdens de Biowalk-wandelingen krijg ik veel meer informatie van patiënten dan wanneer zij tegenover me zitten op de poli in het ziekenhuis. Die openheid zorgt ervoor dat ik een fijne band met ze krijg. Al verschillende succesverhalen heb ik gehoord. Doordat de bloedsuiker

zowel voor als na de wandelingen gecontroleerd wordt, zien de wandelaars ook direct het resultaat van wat beweging met je doet, de bloedsuikervaarde daalt. Een man bij wie net diabetes ontdekt was hoeft doordat hij het wandelen ontdekt heeft, niet aan de medicatie. Dat is natuurlijk geweldig! Tijdens een wandeling hoorde ik een deelnemer aan een lotgenoot vertellen dat hij elke maandag in de supermarkt twaalf pakken karnemelk koopt. Hij bleek dagelijks anderhalve liter karnemelk te drinken, omdat hij dacht dat het gezond is. Op de poli had hij dit nog nooit aan mij verteld. Toen ik dit tijdens een wandeling hoorde, kon ik dit met hem bespreken.

Ik zie dat het wandelen in een groep mensen goed doet. Zij dragen elkaar tijdens de wandelingen. Letterlijk als ze een bergje op moeten lopen wat lastig is en figuurlijk als ze mentale

steun nodig hebben. Ook zie ik mensen groeien tussen de eerste en tiende wandeling. Waar iemand eerst rustig aanwezig is, heeft die later het hoogste woord, als diegene zich op z'n gemak voelt in de groep. Ook voor mijzelf zijn het leerzame en fijne wandelingen. Als ik zie hoe mensen het wandelen ontdekken, en ervaren dat het hen zichtbaar goed doet, geeft me dat een heel voldaan gevoel."

Met lotgenoten wandelen schept een band Theo: "De verpleegkundige die met de groep mee liep beantwoordde onderweg de vragen die door mij en medewandelaars gesteld werden. Op onze eindbestemming, werd de bloedsuiker weer gemeten en vergeleken met de eerste meting. Hierdoor kon ik zien welke invloed bewegen voor mij heeft als diabeet. En dat was en is een positieve. Als ik in beweging ben daalt mijn bloedsuikerspiegel. Wandelen met een groep lotgenoten schept een band. Ik heb er dan ook goede vrienden aan overgehouden.

Omgaan met mijn ziekte ging in het begin niet geweldig, maar gelukkig heb ik daar de afgelopen jaren mijn draai in gevonden. En de Biowalk heeft daarbij zeker geholpen. Tot slot; die Vrienden van het Maasziekenhuis, die verrichten toch maar goede zaken!"

Mijn verhaal

Over zorg in ons ziekenhuis

Vrienden^{10 jaar}
van het Maasziekenhuis

Weggeefshirts; “zeer blij mee”

Niet iedere patiënt die acuut of onverwacht wordt opgenomen in Maasziekenhuis Pantein heeft een tas met kleding bij zich of een naaste die deze brengt. Het komt zelfs voor dat de kleding die iemand draagt, het enige stel is dat hij of zij heeft. Een papieren operatiehemd was dan de enige oplossing. Verpleegkundige Jan van Riet (27) uit Oploo bedacht een andere manier om dit probleem aan te pakken.

Jan: “De afdelingen Intensive care, Interne geneeskunde en cardio-Long-Neuro en de afdeling chirurgie waar ik werk, zijn plekken waar patiënten worden opgenomen in acute situaties vanuit spoedeisende hulp. Het kan zijn dat mensen een ongeluk krijgen, een blinde darmontsteking hebben, in ieder geval niet altijd voorbereid zijn op een ziekenhuisopname. Het is niet aan de orde van de dag, maar daar zitten echt schrijnende gevallen bij. Een zestigjarige vrouw die verslaafd aan drugs is en een sociaal geïsoleerd leven leidt werd in mijn dienst opgenomen.

Ze was bewusteloos en had een zeer slechte bloedwaarde. Haar kleding was zo vervuild dat uitwassen weinig zin had. Een operatiehemd was het enige dat ik haar kon aanbieden als vervanging van haar vervuilde kleding. Zo'n papieren hemd geeft weinig comfort en bedekking. Voor het herstelproces was het nodig dat deze vrouw zo snel mogelijk in beweging kwam en uit bed zou gaan. Om dit te moeten doen in een papieren hemd is behalve niet prettig ook niet menswaardig.

Basic weggeefshirts

Door wat er met deze dame gebeurde, kreeg ik het idee bij de Vrienden van het Maasziekenhuis aan te kloppen. Ik heb een verzoek ingediend voor aanschaf van simpele T-shirts. Van de eerste toegezegde bijdrage zijn zeventig effen shirts in verschillende maten aangeschaft. Deze zijn, voorzien van het logo van de Vrienden

van het Maasziekenhuis, begin 2021 verspreid over de betrokken afdelingen. Ik merk dat de shirts steeds meer gebruikt worden, ook door patiënten die goed voorbereid komen. Wanneer een patiënt niet lekker is bijvoorbeeld kan het voorkomen dat die moet braken of wanneer er geknoeid wordt, dan is een schoon shirt nodig. Wat is het dan fijn als ik zo'n weggeefshirt kan pakken, als ik misgrijp in de kast van de patiënt. Wanneer ze dat willen mag de patiënt het shirt zelfs houden. Op het uitgiftelijstje schreef mijn collega het korte zinnetje; 'zeer blij mee'. Ik denk dat dit alles zegt."

Betrokken ambassadeur

Tegenwoordig worden de shirts zelfs gratis gedeoneerd aan het Maasziekenhuis. Chris Jordans (62) uit Beugen, sinds 2015 ambassadeur, heeft al bijna veertig jaar het bedrijf Jordans Sign

& Promotion. Een onderdeel in hun expertise is het leveren van bedrukte bedrijfskleding in alle soorten en maten. Chris: "Ik zag een artikel met een foto over de weggeefshirts en dacht hier misschien wat in te kunnen betekenen. Het komt regelmatig voor dat ik shirts op het schap heb liggen die ik niet meer kan verkopen. Denk bijvoorbeeld aan pasmaten, of modellen die uit de collectie gaan, deze zijn perfect voor het ziekenhuis. Ik vind het belangrijk iets te betekenen voor de Vrienden van het Maasziekenhuis. Toen mijn zoon in het ziekenhuis lag, hij werd aan zijn rug geopereerd, kwam een vrijwilligster bij hem die zijn handen masseerde. Dat vond hij echt heel erg prettig. Op die manier merkte ik hoe waardevol de Vrienden zijn voor het Maasziekenhuis. Het voelt ontzettend goed dat ik met het schenken van de weggeefshirts iets kan terugdoen en een helpende hand kan bieden. Voordat de shirts bij mij de deur uit gaan, zijn ze bedrukt met het logo van de Vrienden. De samenwerking met Jan, de verpleegkundige loopt goed. Wanneer de shirts op zijn krijg ik een berichtje en wordt hun kast weer aangevuld. Ook wat betreft de duurzaamheid, die ik heel erg belangrijk vind, is het goed dat de voor ons bedrijf onbruikbare shirts op deze manier een dankbare bestemming krijgen. Dit doet me gewoon heel erg goed."

De stichting Vrienden van het Maasziekenhuis is door maatschappelijk betrokken inwoners in de regio Land van Cuijk en Maasduinen in 2011 opgericht en heeft als doel een nog leefbaarder, aangenamer, sfeervoller en aantrekkelijker Maasziekenhuis te creëren.

De Stichting doet dat door giften (in de vorm van financiële bijdragen of hand en spandiensten) van particulieren en ondernemers. De Stichting is een erkende ANBI-instelling, dus giften zijn vrijgesteld van schenk- en erfbelasting.

Alle giften hoe klein of groot ook worden aangewend voor de patiënten en bezoekers van het Maasziekenhuis Pantein. Een voorbeeld hiervan is de stilte-ruimte, speelgoed voor kinderen, verrijdbare slaapstoelen voor familieleden, massages voor patiënten, enzovoorts. Allemaal zaken die het verblijf in het Maasziekenhuis voor patiënten net iets aangenamer maken. Meer projecten die gerealiseerd zijn kunt u vinden op www.vvhm.nl.

Wordt ook Vriend van het Maasziekenhuis

Door het scannen van de QR-code met uw mobiele telefoon kunt u nog makkelijker uw donatie overmaken.

Voor een nog mooier
zieken(t)huis

vvhmm

Vrienden^{10 jaar}
van het Maasziekenhuis